

Beszámoló

Deltebre Dansa Festival 2018

Dömötör Luca

2018 júliusában voltam először a fesztiválon. Az volt a benyomásom, hogy ez bizonyos értelemben a kortárs tánc csúcsa. Technikailag (talán egy óra kivételével) nagyon magas volt a színvonal és ez a résztvevő táncosokon is látszódott. Mindenki nagyon képzett táncos volt, de senki nem volt minden órán kimagasló, mindenkit tudtak új kihívás elé állítani. Nekem személyesen is volt olyan óra, ami könnyen érthető, adaptálható volt a testemnek (Francisco Cordóba, Rakesh Sukesh, Laura Aris) és volt olyan, amibe szó szerint majdnem belehaltam (Anton Lackhy).

Minden este több előadás vagy konferencia volt, rengeteg cirkusz és tánc. Megismerkedhettem az új cirkusz-hozzáállással, ez nagyon izgat azóta is. Az előadások egy cirkuszi sátorban voltak, minden este teltház. A helyiek szó szerint tombolva tapsoltak és táncoltak minden előadás előtt és után, igazi déli örömnépz volt minden este.

Azért írtam, hogy „bizonyos értelemben” a kortárs tánc csúcsa, mert valahol viszont mégse. Amiket itt tanulhattam az számomra inkább a „tegnap táncá”. Ezeket a technikai elemeket, örületes akrobatikus mozdulatokat a leghíresebb társulatok már a csúcsra járatták és Európa táncos növendékei pedig mindegyiket eltanulták. Mindenki tud már mindent ezekről, de egy az egyben úgysem hasznosítható sehol, mert a kortárs tánc már „has been there”. Ebben egyébként megerősített Wim Vandekeyebus egyik konferenciája, ahol többek között arról beszélt, hogy amikor audicionot tart, akkor nem tud olyat mutatni, amit ne tanult volna már legalább egy ember. Arról beszélt, hogy mindenki túlképzett és nagyon sok a hasonló táncos és azt kereste, hogy mi van még ezen túl, ami egy táncost kiemelkedővé tehet. Érdekes kérdés. Én azt láttam, hogy ez a mindentudás főleg a nyugati iskolákra jellemző (az amerikai táncosok pedig valami teljesen más világot hoztak). Sok nagyon fiatal (17-19 éves) táncos volt, akiknek ez már a sokadik külföldi fesztiválja, többedszerre vesznek részt ezeknek a világhírű tanároknak az óráin és ez látszik is, mert gyorsan tanulnak formákat és technikákat is. Nem vontam le nagy következtetést, talán csak annyit, hogy itthon ez más, én is alapvetően másból táplálkoztam. Persze, hogy ki mit kezd a kapott tudással az már egy jóval összetettebb kérdés.

Anyagilag szűkösen jöttem ki a dologból. Így, hogy mindent minimalizálni, próbáltam sok nehézségem akadtt alapvető dolgok kapcsán (alvás, tisztaság, gyaloglás). Tanulság, hogy többet kell rááldozni, mert akkor többet is tudok kivenni az ilyesmi helyzetekből.

Táncolni viszont nagyon jó volt és sokszor volt igazi táncélményem. Érdekes módon a legnehezebb (Anton Lackhy) órán a leginkább.